***

По осені лишиться слово.
І слово мене уб’є.
Істоту з кісток і крови,
Яка знайшла випадково
Дорогу на Вифлиєм.

Зоря ув очу летіла.
Ген царський тягнувсь обоз.
Оракули і сивілли
Знетямлені поніміли:
До кого прийшов Христос?

Гіркий аравійський вітер.
Барханів звіриний хор.
З того до того світу
Летять іудейські діти
У пахощах мандрагор.

І що там, і хто розсудить?
Хай буде воля Його!
Всі прагнуть одного – чуда,
Й воно достеменно буде,
Інакше навіщо Бог?

Розважити? Налякати?
Їм нудно. Вони сліпі.
Не з піти, не з глини. В вати
Являється світу натовп
І твориться славоспів.

Повірять у Нього скопом.
І дружно, ах, вознесуть.
Ну, а вогні, потопи –

То, звісно, Господен клопіт,
Його самочинна суть.

І все воно так. І дише
На тому хресті дивак.
Важка залягає тиша:
Пощо ви його залишили?
Навіщо, ви, люди, так?..

Наталя Дзюбенко-Мейс